చావు కబురు

విజయ్

నరహరి టాక్సీ దిగాడు. పర్సుతీసి టాక్సీ డ్రైవర్ కి అయిదు రూపాయిల నోటు అందించాడు. చిల్లర తీసుకున్నాడు. ఇంటివైపు నడవసాగాడు.

అతడు చాల హుషారుగా ఉన్నాడు. భార్యను రైలెక్కించి అతడు స్టేషనునుండి తిరిగి వస్తున్నాడు. ఇక పదిరోజులవరకూ తను సర్వస్వతంత్రుడు. ఈ పదిరోజులు మేనక కౌగిలిలో స్వర్గసౌఖ్యాలు అనుభవించవచ్చు.

మరో గంటలో మేనక తన ముందుంటుంది. తన భార్య మహా చాదస్తురాలు. ఆమెను లాలించి బండెక్కించేసరికి తాతలు దిగొచ్చారు.

గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయాడు నరహరి.

తాళం తీసుంది. కొంపదీసి దొంగలు పడలేదుకదా? కంగారుపడ్డాడు. లోపల లైటు వెలుగుతోంది. తలుపులు ఓరగా తెరిచి ఉన్నాయి. సంశయిస్తూనే లోపలికి అడుగు పెట్టాడు.

"ఏమిటింత లేటుచేసారు? మీ గురించి చాల సేపటి నుండి ఎదురుచూస్తున్నాను" ఈ మాటలన్నది ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చుని చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న యువకుడు.

నరహరి తెల్లబోయాడు. ఆ యువకుడు తనకు పూర్తిగా అపరిచితుడు. ఇంతకు పూర్వం ఎప్పుడూ చూసిన గుర్తు కూడ లేదు.

మెల్లిగా తేరుకుని "మీరు...?" అంటూ ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

"కంగారుపడకండి. మీరు నన్ను ఇదివరలో ఎప్పుడూ చూడలేదు. నాపేరు కాళీ. మీతో చాల ముఖ్యమైన పని ఉండి వచ్చాను."

'కాళీయో? పాళీయో? ఇతని పేరు ఏదైతే తన కెందుకు? ఇతడు తాళంవేసి ఉన్న తన ఇంట్లోకి ఎలా రాగలిగాడు?' లోలోనే అనుకున్నాడు నరహరి.

"తాళంవేసి ఉండగా మీరు లోపలికి ఎలా రాగలిగారు?" తమాయించుకుని అడిగాడు.

బదులుగా చిరునవ్వు నవ్వాడా యువకుడు.

"ఒక మహత్తర కార్యసాధనకు పూనుకున్న నాకు మీ ఇంటి తాళం తెరిచి లోపల ప్రవేశించడం పెద్ద కష్టమైన పనేమీ కాదు."

నరహరి మనసులో సవాలక్ష సందేహాలు మెదులుతున్నాయి. ఎవరితడు? దొంగా? దొంగయితే అందినవి

పట్టుకుని పారిపోక తనకోసం ఎందుకు కాచుకున్నాడు? తన మనసులోని భావాలేవీ ముఖంలో ప్రస్ఫుటంకాకుండా తగిన శ్రద్ధ తీసుకుంటూ "ఇంతకీ మీకేం కావాలి?" అన్నాడు విసుగును ప్రదర్శిస్తూ.

"కోప్పడకండి. చెప్తాను. తప్పకుండా చెప్తాను. ముందు అలా కూర్చోండి" కుర్చీ చూపించాడు కాళీ.

ఒళ్ళు మండిపోయింది నరహరికి.

తన ఇంట్లో దొంగతనంగా జొరబడింది కాక, తనకు మర్యాదలు చేస్తున్నాడు.

"సిగరెట్ ఉందా?" అడిగాడు కాళీ.

నరహరి జేబులోనుండి సిగరెట్ పేకెట్ బయటకు తీశాడు.

"అరె! ఒక్కటే సిగరెట్ ఉంది" అంటూ అది కాళీకి అందియ్యబోయాడు.

"అక్కటే ఉందా? అయితే అది మీరే కాల్చండి" అన్నాడు కాళీ.

"ఫర్వాలేదు. మీరు కాల్చండి," అన్నాడు నరహరి.

"లేదు. ఆ సిగరెట్ మీరే కాల్చాల్సిన అవసరం ఎంతయినా ఉంది. ఇదిగో! ఈలోగా నేనిది తింటాను" జేబులోనుండి కాడ్‌బరీస్ ఫైవ్ స్టార్ చాక్లెట్ బయటకు తీశాడు కాళీ.

అయోమయంగా చూస్తూ సిగరెట్ ముట్టించాడు నరహరి.

చాక్లెట్ నవ్వుల్తూ మెల్లిగా అడిగాడు కాళీ.

"సిగరెట్ ఎలా ఉంది."

గట్టిగా దమ్ములాగి ముక్కులగుండా పొగ వదుల్తూ,

"ఏం అలా అడిగారు? సిగరెట్ తాగడం నాకేమీ కొత్తకాదే? మామూలుగానే ఉంది" కాళీని విచిత్రంగా చూస్తూ అన్నాడు నరహరి.

"ఎందుకంటే...?" ఒక క్షణం ఆగి నరహరి కళ్ళ ల్లోకి సూటిగా చూసాడు కాళీ.

"ఎందుకంటే ఇది మీరు జీవితంలో కాల్చే ఆఖరి సిగరెట్ కాబట్టి," తాపీగా అన్నాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాడు నరహరి.

"అంటే?" కలవరపాటుతో అన్నాడు.

"అంటే... మీరు కాస్సేపటిలో చావబోతున్నారు. నేను మిమ్మల్ని చంపబోతున్నాను."

ఒక క్షణం గుండాగినంత పనయింది నరహారికి. చేతి లోని సిగరెట్ జారిపోయింది.

"ఏమిటి నువ్వనేది?" తడబడుతూ అన్నాడు.

"ఏమీ లేదు. వెరీ సింపిల్. కాళీ అనబడే నేను, నరహరి అనబడే నిన్ను చంపబోతున్నాను." ఏమాత్రం తొణక్కుండా అన్నాడు కాళీ.

అతడు తమాషాకు అనడంలేదని, సీరియస్ గానే అంటున్నాడనీ అర్థమవుతూనే ఉంది నరహరికి.

ఎలాగైనా తప్పించుకోవాలి. ఎలా? నాలుగు అడుగులు వేస్తే గుమ్మం చేరుకోగలడు. తరువాత తను వీధిలో ఉంటాడు. గట్టిగా అరిస్తే చాలమంది పోగవుతారు. రకరకాల ఆలోచనలు అతని మెదడులో మెదులు తున్నాయి.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు? ఎలా తప్పించుకోవాలనా? అలాంటి పిచ్చి ఆశలేమీ పెట్టుకోక. బ్రహ్మదేవుడు కూడ

నిన్ను రక్షించలేదు.” గట్టిగా నవ్వాడు కాళీ.

బిక్క మొగమేసాడు నరహరి.

ఒక క్షణమాగి, ఒక్క ఉదాటున లేచాడు. మెరుపులా బయటకు పరుగెత్తబోయాడు. కాని అతనికన్నా ముందు జాగ్రత్తతోనే ఉన్నాడు కాళీ యముడిలా నరహరికి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు. అతని చేతిలో మెరుస్తున్న కత్తి. నరహరికి చెమట్లుపడుతున్నాయి. గట్టిగా అరవాలను కున్నాడు. గొంతు పెగల్లేదు. ఆపాదమస్తకం వణికి పోతున్నాడు.

“కూర్చో” అన్నాడు కాళీ అతని గొంతు చాల కర్కశంగా ఉంది. అతని కళ్ళల్లోకి చూడలేకపోయాడు నరహరి. కాళీ కళ్ళల్లో నిప్పులు కురుస్తున్నాయి.

యాంత్రికంగా కుర్చీలో కూలబడ్డాడు నరహరి.

కత్తిమొన అతని గడ్డంకింద పదునుగా గుచ్చు కుంటోంది.

“నన్నెందుకు చంపాలనుకుంటున్నావ్?” హీన స్వరంతో అన్నాడు.

“చెప్తాను. ఈ ఫోటో చూడు. ఈమెను ఎప్పుడైనా చూసిన గుర్తుందా?” కాళీ ఎడమచేతిలో ఒక స్త్రీ ఫోటో ఉంది.

ఆమెను ఎరగనన్నట్లు తల అడ్డంగా తిప్పాడు నరహరి.

“సరిగ్గా చూడు. తప్పకుండా గుర్తొస్తుంది.”

నరహరి మళ్ళీ చూశాడు. కళ్ళు రెపరెపలాడాయి. ఆమెను గుర్తుపట్టినట్లు అతని ముఖకవళికలు తెలియ జేస్తున్నాయి.

"అవును... ఈమె... ఈమెకు నీకు ఏమిటి సంబంధం" గొణిగాడు నరహరి.

నొసలు చిట్లించాడు శాలీ. జుట్టు పైకెగరేసాడు. పెదాలు అదురుతున్నాయి. చూపుడువేలు కసిగా కొరికాడు.

"గుర్తొచ్చిందా? నేనెవరో తెలిస్తే భరించలేవు. ఇదిగో! అనుభవించు" అంటూ నరహరి పొట్టలో గట్టిగా పొడిచాడు, ఎడమచేత్తో నరహరి నోటిమీద గట్టిగా అదిమిపట్టాడు. కళ్ళు తేలవేసాడు నరహరి. మరో పోటు పొడిచాడు. కసిగా మరో పోటు. మరింత కసిగా మరో పోటు.

అంతే! నరహరి పరలోకానికి పయనం కట్టాడు. జీవం లేని అతని శరీరం కుర్చీలో ఒరిగిపోయింది.

నిటారుగా నిలబడ్డాడు శాలీ. కత్తికున్న రక్తాన్ని నరహరి చొక్కాతోనే తుడిచాడు. కత్తిని మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. కిందపడివున్న ఫోటోను తీసి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

2

టెలిఫోన్ మ్రోగడంతో చూస్తున్న ఫైలు పక్కకు నెట్టి రిసీవరు అందుకుని "హలో!" అన్నాడు కోణంగి.

"ఎవరు మాట్లాడేది?" అంది అవతలి కంఠం.

"ఇనస్పెక్టర్ కోణంగిని మాట్లాడుతున్నాను."

"ఇనస్పెక్టర్‌గారూ! నేనిప్పుడే ఒక హత్య చేసాను. శవం మీకోసం ఎదురుచూస్తోంది. నేను చెప్పే ఎడ్రస్‌కి వచ్చి, శవాన్ని రిసీవ్ చేసుకోండి."

ఇనస్పెక్టర్ కనుబొమలు చిట్లించాడు. అంతలోనే

ఏదో గుర్తుకువచ్చి మెల్లిగా అన్నాడు.

"మిస్టర్! వేళాకోళాలాడ్డానికి మీ కింకెవరూ దొరక లేదా? ఈరోజు ఏప్రిల్ ఫస్టన్న సంగతి నాకు బాగా గుర్తుంది."

"ఓహ్! ఈరోజు ఏప్రిల్ ఫస్టన్న సంగతి నాకసలు గుర్తు లేనేలేదు. ఖర్మకాలి ఈరోజు ఏప్రిల్ ఫస్టయింది. నేను సీరియస్‌గానే మాట్లాడుతున్నాను" అగాడు అవతలి వ్యక్తి.

కోణంగి ముఖం గంభీరంగా మారిపోయింది.

"మీరెక్కడనుండి మాట్లాడుతున్నారు?"

"నేను చంపిన వ్యక్తి పేరు నరహరి. ఆలస్యం చెయ్యక త్వరగా రండి. శవం ఆట్టే ఆలస్యాన్ని భరించలేదు," అడ్రస్ చెప్పి, ఫోన్ పెట్టేసాడు అవతలివ్యక్తి.

సీటులోనుండి చివాలున లేచి టోపీ అందుకున్నాడు కోణంగి.

పావుగంట తర్వాత, నరహరి ఇంటిముందు పోలీస్ జీపాగింది. కోణంగి బయటకు దూకాడు. చకచకా ముందుకు సాగాడు. కానిస్టేబిల్స్ అతన్ని అనుసరించారు. అతడు గుమ్మంలో అడుగుపెట్టేలోగా ఒక యువతి నరహరి ఇంట్లోనుండి బయటకు దూసుకువచ్చింది. ఇన స్పెక్టర్‌ని చూసి భయంతో ఆగిపోయింది.

"పరుగు పందాలలో పోటీ చెయ్యబోతున్నారా?" తాపీగా అడిగాడు కోణంగి.

"హ...త్య... హత్యజరిగింది. నరహరిగార్ని ఎవరో హత్యచేసారు" వణుకుతూ అందామె.

కోణంగి ఆమెను పరీక్షగా చూసాడు. ఆమెకు ఇరవై

ఏర్పంటాయి. అందంగా, నాజూకుగా ఉంది. విపరీతంగా భయపడిందన్న విషయం ఆమె ముఖకవళికలే తెలియ జేస్తున్నాయి.

"లోపలికి పదండి" అన్నాడు కోణంగి.

కుర్చీలో ఒరిగి పడివున్న శవాన్ని చూసాడు. గదంతా పరకాయించి చూసాడు. వంగి నేలమీద తన దృష్టి నాకర్షించిన వస్తువులను జాగ్రత్తగా తీసి భద్రపరిచాడు.

"మీ పేరు?" యువతివైపు తిరిగి అన్నాడు.

"మేనక" అంది ఆ యువతి మెల్లగా.

"మీకు నరహరి ఏమవుతారు?"

"ఆయన నా యజమాని. నేను ఆయన ఆఫీసులో స్టెనోగా పనిచేస్తున్నాను."

"అయితే ఈ టైంలో ఇక్కడేం చేస్తున్నారు?"

మేనక ఒకక్షణం మౌనంగా ఉండిపోయింది.

"ఏవో అర్జెంట్ లెటర్స్ డిక్టేట్ చెయ్యాలని నన్ను ఇంటికి రమ్మన్నారు. తీరా నేను వచ్చేసరికి ఆయన చచ్చి పడున్నారు. నాకు భయం వేసింది. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. అలాగే బైటికి పరుగెత్తాను. అంతలో మీరు వచ్చారు. ఇంతకుమించి నాకేమీ తెలియదు" ఇనస్పెక్టర్ ముఖంలోకి భయంగా చూస్తూ అంది.

"నరహరిగారు ఒంటరిగా ఉంటున్నారా?"

"కాదు. భార్య, ఇద్దరు పిల్లలతో ఉంటున్నారు. వారికి సంబంధించిన దగ్గరబంధువులెవరో పోయారట. భార్యను, పిల్లల్ని ఈ సాయంత్రం బండికే ఊరు పంపిస్తున్నానని పొద్దున్న మాటల సందర్భంలో నాతో అన్నారు."

"అలాగా!" అంటూ తల పంకించాడు కోణంగి.

"సార్! మరి ఇక నేను వెళ్ళవచ్చునా?" భయం భయంగా అడిగింది మేనక.

"నో! నో! అదెలా కుదురుతుంది. మీరు మాతో పోలీస్ స్టేషన్‌కి రావలసి ఉంటుంది. మీ వాంగ్మూలం తీసుకోవాలి. అలా కూర్చోండి," అనేసి రొటీన్ ప్రొసీడింగ్స్‌లో మునిగిపోయాడు కోణంగి.

3

రాత్రి పదకొండుగంటలు దాటింది.

పక్కమీద అసహనంగా అటునుండి ఇటు దొర్లాడు శాలి. అతని మస్తిష్కం ఆలోచనలతో వేడెక్కిపోతోంది. అతనికి చాల చిరాకుగా ఉంది.

అతడు చంపాలని నిర్ణయించుకున్న రెండో జీవి రమణరావు కొద్దిలో తప్పించుకున్నాడు. తను చంపాలనుకున్న మొదటి వ్యక్తి నరహరిని ఏ ఆటంకమూ లేకుండానే మరో లోకానికి పంపించగలిగాడు.

వచ్చిన చిక్కల్లా ఈ రెండో కాతాతోనే. రమణారావు జైలుకువెళ్ళిన పక్షి. అంతకు క్రితంరోజే అతడు జైలునుండి విడుదల కావల్సిన రోజు. అలాగే అతడు విడుదలయ్యాడు కూడ. శాలి చేసిన తప్పల్లా జైలుకు కొంచెం ఆలస్యంగా చేరుకోవడమే. ఈ లోపులోనే రమణారావు బయటకు రావడం, బయట ప్రపంచంలో కలిసిపోవడం రెండూ జరిగిపోయాయి.

జైలునుండి బయటకొచ్చిన ఖైదీ అతడు. అతనికి ఒక ఎడ్రస్ అంటూ లేదు. ఇప్పుడు అతన్ని ఎక్కడని వెదికి పట్టుకోవడం? వెదికి పట్టుకుని ఎలా తనకత్తి కెర చెయ్యడం?

జైలుకెళ్ళే దారిలో ఆ ఏక్సిడెంట్ జరక్కుండా ఉన్నట్లయితే తను సమయానికే అక్కడకు చేరుకుని ఉండేవాడు. ఇప్పుడిలా అతడ్ని వెదికి పట్టుకోవాలన్న సమస్యకూడ తనకు ఎదురై ఉండేదికాదు. ఏం చెయ్యాలి?

,ఎంత ఆలోచించినా అతని ఆలోచనలు ఒకదారికి రాలేదు.

కాళీ పక్కమీదనుండి లేచాడు. చాల దాహంగా ఉంది. ఫ్రిజ్ వైపు నడిచాడు. ఫ్రిజ్ తెరిచి కోకాకోలా ఒకటి తీసి తాగాడు. ఫ్రిజ్ మూసి మళ్ళీ పక్కవైపు నడిచాడు.

పక్కమీదకి ఒరగబోతూ ఉండగా ఏదో పడిన శబ్దం వినిపించింది.

కాళీ అలాగే నిలబడి ఉండిపోయాడు. ఏమిటా శబ్దం? పక్కగదిలోనుండి వచ్చివుండాలి. చరచరా బైటికి నడిచాడు. పక్కగది తలుపులు ఓరగా తెరిచివున్నాయి. లోపలంతా చీకటిగా ఉంది.

ఒకఅడుగు లోపలవేసి తలుపు పక్కనేవున్న స్విచ్ నొక్కాడు. లైట్ ప్రకాశవంతంగా వెలిగింది. గదిలో ఎవ్వరూ లేరు.

స్టాండ్ మీద ఉండాల్సిన ఫ్లవర్ వేజ్ ముక్కలయి క్రింద పడివుంది. చుట్టూ పరీక్షగా చూసాడు. గదికి అవతలవైపున్న తెర కొద్దిగా కదలడంతో అటు తీక్షణంగా చూసాడు. తెరవెనుక రెండుపాదాలు కనిపిస్తున్నాయి.

నొసలు చిట్లించాడు కాళీ. జుట్టు పైకెగరేసాడు. కుడిచేతి చూపుడువేలును గట్టిగా కొరికాడు. ఏదో అనబోయి ఒక క్షణం ఆగాడు.

"ఎవరక్కడ తెరచాటున? మర్యాదగా బయటకు రా! పిచ్చిపిచ్చి వేషాలేస్తే నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చిపారేస్తాను. నా చేతిలో పిస్తోలుంది" బెదిరించాడు.

రెండు క్షణాలు మౌనంగా గడిచాయి.

"ఏమిటి ఆలస్యం? నిజంగానే కాలుస్తాను. చేతులు పైకెత్తి బయటకు రా!" మళ్ళీ హెచ్చరించాడు.

తెరచాటునుండి బయటకు వచ్చాడో వ్యక్తి. సంస్కారంలేని జుట్టు, మాసిన గడ్డం, వాడిన ముఖం, పెదాలపై విచిత్రమైన నవ్వు —

అతన్ని చూడగానే కాళీ కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసాయి. వెదకబోయిన తీగ కాళ్ళకు తగిలింది. అతనెవరో కాదు. తనెవరి గురించి అయితే బుర్ర బద్దలు కొట్టుకుంటున్నాడో అతనే ఆ వ్యక్తి — తను చంపాలనుకుంటున్న రమణారావు. కాళీ బిగ్గరగా శ్వాసపీల్చి విడిచాడు.

"ఎవరు నువ్వు?"

"నేను.... నేను దొంగను" అదోరకంగా నవ్వాడతడు.

"లోపలికి ఎలా ప్రవేశించావు?"

"దొంగకు దార్లే దొరకవా? మురికినీటి గొట్టంద్వారా పైకివచ్చాను. కంగారులో ఫ్లవర్ వేజ్ పడేసాను. దొరికి పోయాను. ఇక తరువాత కథ మీరు చెప్పాలి" నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడతడు.

"నీ పేరు?"

"రమణారావు. నేను మొన్న జైలునుండి విడుదల అయ్యాను. ఈ రెండురోజులనుండి తినడానికింత తిండి కూడ దొరకలేదు. చివరికి మీ ఇంట్లో దూరాను. మీరు మళ్ళీ పంపిస్తే తిరిగి జైలుకు వెళ్ళిపోతాను. ఇంకా తెలుసుకోవలసిన వివరాలేమైనా ఉన్నాయా?"

శాలీ అతడ్నే చూస్తూ ఒకక్షణం ఉండిపోయాడు. తరువాత మెల్లిగా అన్నాడు. "సరే పద! భోంచేద్దువు గాని."

రమణారావు కళ్ళు విచిత్రంగా మెరిసాయి. శాలీ డైనింగ్ హాల్ వైపు నడిచాడు. రమణారావు అతన్ని అనుసరించాడు.

4

ఆత్రంగా భోంచేస్తున్నాడు రమణారావు. అతన్నే పరిశీలనగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు శాలీ. "భోజనం చాల రుచికరంగా ఉంది. వంట ఎవరు చేసారు?" అన్నాడు రమణారావు.

"మా వంటమనిషి."

"ఆమె ఎక్కడ?"

"ఏం? ఎందుకు?"

"ఆమెకు నేను థాంక్స్ చెప్పాలి."

"ఆమె లేదు. రోజూ సాయంత్రం వంటచేసేసి, తన ఇంటికి వెళ్ళిపోతుంది."

రమణారావు, శాలీవంక చూస్తూ అన్నాడు—

"మీరు ఒక్కరే ఉంటున్నారా? మీకింకా పెళ్ళి కాలేదని అర్థమవుతూనేవుంది. నా ఉద్దేశం నౌకర్లెవరూ లేరా అని!"

"నౌకరు రెండు రోజులు సెలవడిగి స్వగ్రామం వెళ్లాడు. ప్రస్తుతానికి నేను వంటరినే."

"అలాగా!" సాలోచనగా అన్నాడు రమణారావు. "భోంచేస్తూ ఉండు, నేనిప్పుడే వస్తాను."

"పోలీసులకు ఫోన్ చెయ్యడానికి వెళ్తున్నారా?"

శాలీ నవ్వాడు. "లేదు. నిన్ను పోలీసులకు అప్పగించే ఉద్దేశం నాకు లేదు."

"థాంక్స్!"

"నో మెన్షన్!"

శాలీ మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేసరికి అతడింకా తింటూనే ఉన్నాడు.

"నీ కెవ్వరూ లేరా?"

"భార్యాపిల్లలు కారు ఏక్సిడెంటులో పోయారు. నేను స్మగ్లింగ్ రేకెట్ నడుపుతూ పట్టుపడ్డాను. నేను అలా పట్టుబడడానికి కారణం కూడ నేను ప్రాణస్నేహితుడని నమ్మిన ఒక మిత్రద్రోహి మూలంగానే.

ఇక పోతే. నన్నాదరించే స్నేహితుడొకడున్నాడు. అతని పేరు నరహరి. కాని నేను వెళ్లేసరికే అతడ్ని ఎవరో ఘోరంగా పొడిచి చంపారన్న వార్త తెలిసింది."

"సరే సరే! భోజనం కానియ్!" అంటూ జేబులో నుండి కాడ్‌బరీస్ ఫైవ్ స్టార్ పేకెట్ బయటకు తీసాడు శాలీ.

"వంకాయకూర ఎలా ఉంది?" అడిగాడు శాలీ చాక్లెట్ కొరుకుతూ.

"బ్రహ్మాండంగా ఉంది. అసలు వంకాయకూరంటె నేను పడిచస్తాను."

"అయితే తృప్తిగా తిను. వంకాయకూర తినడం నీకిదే ఆఖరుసారి. మళ్ళీ మరోమారు వంకాయకూర తినడం నీకు కుదరదు."

అర్థంకానట్లు చూసాడు రమణారావు.

"ఫోనీలెండి. వంకాయకూర దొరక్కపోతే మిగతా

కూరలతోనే సర్దుకుంటూను,'' అంటూ నవ్వేసాడు.

రమణారావు భోజనం పూర్తయింది. చేతులు టవల్ కి తుడుస్తూ శాలీ వంకచూసి అన్నాడు.

"దొంగనైనా చాల మర్యాద చేసారు. మరి నాకిక సెలవిప్పించండి."

"సెలవా? అదెలా కుదుర్తుంది? నీతో నాకు చాల ముఖ్యమైన పని ఉంది."

"నాతో పనా? ఏమిటది?"

"ఏం లేదు. నిన్ను నేను చంపాలనుకుంటున్నాను" ఎంతో తేలికైన విషయం చెప్పినట్లు అన్నాడు శాలీ పళ్ళు కోసే కత్తి అటు ఇటూ త్రిప్పుతూ.

తలమీద పిడుగు పడ్డట్లు ఫీలయ్యాడు రమణారావు. "ఏమిటి మీరనేది?" అదిరిపాటుతో అన్నాడు.

"కొద్దిసేపటిలో నేను నిన్ను చంపబోతున్నాను."

"అన్యాయం. తిండిపెట్టి ఆదరించిన మీరు ఇంత ఘోరంగా ప్రవర్తిస్తారంటే నేను నమ్మలేను. ప్లీజ్!... నన్ను చంపకండి," భయపడుతూ అన్నాడు రమణారావు.

"ఘోరంగా ప్రవర్తిస్తున్నది నేను కాదు. ఘోరాతి ఘోరంగా ప్రవర్తించింది నువ్వు. ఆ పాపానికే నువ్వు శిక్ష ననుభవించబోతున్నావు," చివాలున జేబులోనుండి ఫొటో బయటకు లాగాడు శాలీ.

"చూడు! ఈ ఫొటో సరిగ్గా చూడు. ఈమెను నువ్వు గుర్తు పట్టగలవా?" రమణారావుమీదకు ఒరుగుతూ అన్నాడు శాలీ.

రమణారావు దీక్షగా ఫొటోవైపు చూశాడు. ఫొటో

లోని స్త్రీని గుర్తు పట్టడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. అతని కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"ఆ...గుర్తొచ్చింది...ఇంతకీ..."

"మరి నన్ను గుర్తు పట్టగలవా?" నవ్వాడు కాళీ.

అయోమయంగా చూసాడు రమణారావు.

"గుర్తు పట్టలేవు. చెప్పినా విని భరించలేవు. అందుకే నిన్ను చంపబోతున్నాను" కాళీ చేతిలో కత్తి వాడిగా మెరిసింది.

నొసలు చిట్లించాడు కాళీ. జుట్టు పైకెగరేసాడు. చూపుడువేలు గట్టిగా కొరికాడు.

భయంతో వణకసాగాడు రమణారావు.

"నన్ను చంపొద్దు. దయచేసి క్షమించి వదిలిపెట్టు" అతని మాటలు పూర్తయ్యే లోపలే కాళీచేతిలో కత్తి అతని పొట్టలోకి విసురుగా దిగి, మళ్ళీ రెండోసారి దిగడానికి సిద్ధమైంది. కసిగా పోటుమీద పోటు పొడిచాడు కాళీ.

రమణారావు ప్రాణాలు బొందిని విడిచి బయటకు వచ్చేసి గాల్లో కలిసిపోయాయి.

బరువుగా శ్వాస విడిచాడు కాళీ. నుదురుకు పట్టిన చెమటలు తుడుచుకున్నాడు. పక్కనేవున్న కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

ఫొటోవంక రెండు క్షణాలు చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అప్రయత్నంగా రెండు కన్నీటిబొట్లు అతని కళ్ళనుండి జారాయి. "భగవాన్! నన్ను క్షమించు," లోలోనే గొణిగాడు.

5

టేబిల్ లాంప్ ముందు కూర్చుని ఏదో వ్రాసుకుంటూ గట్టిగా ఆవులించాడు కోణంగి. నిద్ర వచ్చేస్తోంది. ఇక రాత సాగేట్లు లేదు. తల తిప్పి చూసాడు.

ఆ పక్కన భార్య అందంగా నిద్రపోతోంది. అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అలా చూస్తూవుంటే అతనిలో ఏదో తియ్యని ఊహ రేగింది. మంచం వైపు నడవ బోయాడు.

ఇంతలో చప్పుడు చేస్తూ టెలిఫోన్ మోగడంతో విసుగ్గా ఫోన్ అందుకుని హలో! అన్నాడు.

"కోణంగి గారేనా మాట్లాడేది?"

"అవును. ఇన్స్పెక్టర్ కోణంగినే మాట్లాడుతున్నాను."

"ఇన్స్పెక్టర్ గారూ! నేను మరో హత్య చేశాను. హతుడి పేరు రమణారావు. శవాన్ని రైల్వే వంతెనదగ్గర పారేసాను" అంటూ ప్రాంతం వివరాలు తెలియజేసాడు అవతలి వ్యక్తి.

ఇన్స్పెక్టర్ కోణంగి ఆ గొంతును గుర్తు పట్టాడు. నరహరి హత్య జరిగినప్పుడు తనకు ఫోన్ చేసిన వ్యక్తే అతడు.

"మిస్టర్! మీరెందు కిలా హత్యలు చేస్తున్నారు?"

నవ్వాడు అవతలి వ్యక్తి. "కసి ఇన్స్పెక్టర్! కసి!! అందుకే చంపుతున్నాను."

"మీరు చట్టాన్నుండి తప్పించుకోలేరు. మీ అంతట మీరు చట్టానికి లొంగిపోతే మంచిది," సలహా ఇస్తున్నట్లుగా అన్నాడు కోణంగి.

"సారీ! కోణంగిగారూ! చట్టానికి లొంగిపోవడానికి నాకే అభ్యంతరమూ లేదు కాని, నేను చెయ్యాల్సిన హత్యలు ఇంకా రెండున్నాయి. ఆ రెండూ పూర్తి చేసిన తరువాత మీరు చెప్పిన విషయం గురించి ఆలోచిస్తాను."

"మీరింకా ఎవరిని చంపాలనుకుంటున్నారు?"

"పూర్తి వివరాలు చెప్పి నా అంతట నేనే నా లక్ష్యసాధనకు అవరోధాలు కల్పించుకునే సాహసం చెయ్యలేను. అయినా అడిగారు కాబట్టి, ఒక్క విషయం మాత్రం చెప్తాను. నేను ముందు నరహరిని చంపాను. అతని పేరులో వున్న మిగిలిన మూడుఅక్షరాలు పూర్తి చెయ్యడం నా లక్ష్యం. ఇప్పుడు రమణారావును చంపాను. అంటే 'నర' పూర్తయింది. ఇక హరి మిగిలుంది. నేను చంపాలనుకున్న నలుగురి పేర్లలో మొదటక్షరాలు కలిపితే నేను చంపిన మొదటి వ్యక్తి పేరు వచ్చింది. ఇది కేవలం కాకతాళీయమే ననుకోండి. ఇక ఉంటాను. 'హ' ను హతం చేసిన తరువాత మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను."

అవతల ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం రాగానే ఒక చిన్న నిట్టూర్పు విడిచి, తనూ ఫోన్ పెట్టేసాడు కోణంగి.

మెలుకువ వచ్చింది కాబోలు, అతని భార్య లేచి అతనివైపే దీక్షగా చూస్తోంది.

"ఏమిటి?" అంది.

"ఏముంది? మామూలే! చావు కబురు" అని వినుక్కుంటూ యూనిఫారం వేసుకోసాగాడు.

కోణంగి మందీమార్బలంతో శవమున్నచోటికి చేరుకునే సరికి మరోగంట గడిచింది.

శవం ఒక చెట్టుకింద పడివుంది. చుట్టూ చీకటిగా

వుంది. ఆ చోటంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. శవాన్ని పరీక్షించాడు కోణంగి.

శరీరం నిండా కత్తిపోట్లు. సరిగ్గా నరహరి చంపబడ్డ విధంగానే ఇతడూ చంపబడ్డాడు. శవం పడివున్న చోట రక్తం కారిన ఛాయలేమీ లేకపోవడం గమనించాడు కోణంగి. ఎక్కడో హత్యచేసి ఇక్కడకు తీసుకువచ్చి పారేసి వుండాలని తేలికగానే ఊహించాడు.

ఇంతలో అతనిదృష్టి నాకర్షించింది అక్కడే పడి వున్న 'కాడ్ బరీస్ ఫైవ్ స్టార్' కాగితం. దాన్ని తీసి భద్రం చేసాడు కోణంగి.

నరహరి శవంవద్దకూడ సరిగ్గా ఇలాంటి రేపరే దొరికింది. అక్కడ దొరికిన సిగరెట్ పేకపైవున్న వేలిముద్రలు హతుని వేలిముద్రలతో సరిపోయాయి. చాక్లెట్ రేపర్ మీదున్న వేలిముద్రలు బహుశా హంతకుడివై వుంటాయని తను అనుకున్నాడు. దీన్నిబట్టి హంతకుడికి ఫైవ్ స్టార్ చాక్లెట్ తినే అలవాటు బాగా వుందని తెలుస్తోంది. హంతకుడ్ని పట్టిచ్చేందుకు తన కుపకరించే 'క్లూ' ఇది ఒక్కటి మాత్రమే.

హంతకుడు తరువాత చంపబోయేది 'హ' అక్షరంతో మొదలయ్యే పేరున్న వ్యక్తిని. కాబట్టి 'హ, రి' అక్షరాలతో పేరు మొదలయ్యే వ్యక్తులు జాగ్రత్తగా ఉండాలని వెంటనే ప్రకటన చెయ్యాలి అనుకున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ కోణంగి.

6

సిగరెట్ వెలిగించి పావ్ దగ్గరే నిలబడి ఆ సాయంత్రం పేపర్ చూస్తున్నాడు కోణంగి.

"ఆరు కాడ్‌బరీస్ ఫైవ్‌స్టార్ చాక్లెటివ్వండి."

పిడుగు మీదపడ్డట్లు ఫీలయ్యాడు కోణంగి, ఆ మాటలు తన చెవికి సోకగానే.

పేపరులో ముఖం దాచుకుంటూ ఓరగా ఆవైపు చూసాడు. షాపులో నిలబడివున్నాడు ఓ యువకుడు. షాపువాడిచ్చిన చాక్లెట్లు తీసుకుని బిల్లు చెల్లించాడు. మెల్లిగా వెనుతిరిగాడు.

పాతికేళ్ళుంటా యతనికి. అందంగా వున్నాడు. చాల అమాయకమైన ముఖం. అతడు హత్యలు చేస్తాడంటే ఎవరూ నమ్మలేరు.

అతడు రోడ్డెక్కాడు. కోణంగి అతన్నే గమనిస్తు న్నాడు. కాస్సేపాగి పేపరు మడిచి అతడ్ని అనుస రించాడు. తను మఫ్టీలో వున్నాడు. అతడు తనను చూడ కుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

ఆ యువకుడు బస్‌స్టాప్‌లో ఆగాడు. అతనికి కొంత దూరంలో ఆగాడు కోణంగి. రెండు బస్‌లు వచ్చాయి. వెళ్ళిపోయాయి. వాటిలో యువకుడు ఎక్కలేదు. కాచు కున్నాడు కోణంగి.

మరో బస్ వచ్చింది. యువకుడు బస్సెక్కాడు. మెరు పులా పరుగెత్తి కోణంగికూడ బస్సెక్కాడు. ఆ యువ కుడు కూర్చున్న రెండుసీట్లు వెనుక కూర్చున్నాడు. యువ కుడు ఎక్కడికి టికెట్ అడిగిందీ జాగ్రత్తగా గమనిం చాడు. తనూ అక్కడికే టికెట్ తీసుకున్నాడు.

బస్ వేగంగా పరుగెడుతోంది. కోణంగి మనసులో ఆలోచనలుకూడ అంతకుమించిన వేగంతో పరుగెడు తున్నాయి.

ఎక్కడో బస్ ఆగడంతో కోణంగి ఆలోచనల్లోనుండి బయటపడ్డాడు. ముందుకు చూసాడు. యువకుడు లేడు. బస్సంతా చూసాడు. లేడు. అతడు టికెట్ తీసుకున్న బస్‌స్టాప్ ఇంకా చాలదూరం ఉంది.

కిటికీలోనుండి బయటకు చూసాడు. అంతదూరంలో కనిపించాడు యువకుడు. అమ్మయ్య! ఫర్వాలేదు. అంత వరకూ తన అదృష్టవంతుడే. దిగ్గున లేచాడు. ఈలోగా బస్ కదిలింది. పరుగెడుతున్న బస్‌లోనుండి దూకేసాడు కోణంగి.

మధ్యలోనే ఎందుకు దిగిపోయాడతడు? తను అనుసరిస్తున్నట్లు పసిగట్టాడా? ఏమో?

యువకుడు రోడ్డుమీద నిలబడి అటూ ఇటూ చూసాడు. అతని దృష్టిలో పడకుండా తప్పుకున్నాడు కోణంగి. రోడ్డు క్రాస్ చేసాడతడు. ఎదురుగావున్న పోస్ట్‌బాక్స్‌వైపు నడిచాడు. ఏదో ఉత్తరం పోస్టుచేశాడు. మళ్ళీ ముందుకు కదిలాడు. ఒక బస్‌స్టాప్‌లో ఆగాడు. కోణంగికూడ ఆగి పోయాడు.

యువకుడు వెళ్తోన్న ఆటోను ఆపాడు. మెరుపులా ఎక్కి కూర్చున్నాడు. ఆటో కదిలింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు కోణంగి. వెంటనే అటు వస్తున్న ఖాళీ టాక్సీ ఆపి ఎక్కాడు. ఆటోను అనుసరించమన్నాడు. ఆటో మలుపులు, సందులు తిరుగుతోంది. వెనుకనే అనుసరిస్తున్నాడు కోణంగి. ఒక చిన్న మేడ ముందు ఆగింది ఆటో. కొంతదూరంలోనే టాక్సీ ఆపించాడు కోణంగి.

యువకుడు దిగి డబ్బిచ్చి ఆటోను పంపించేసి తిన్నగా మెట్లెక్కసాగాడు.

కోణంగి మేడ ముందుకు వచ్చి ఆగాడు. ఒక క్షణం ఆలోచించి తనూ మెల్లెళ్ళాడు. మేడపైన రెండు వాటాలున్నాయి. ఒక వాటాకు బయట తాళంవేసి వుంది. కాబట్టి రెండో వాటాలోకే యువకుడు వెళ్ళివుండాలి.

తలుపులు మూసివున్నాయి. తోసి చూశాడు. తెరుచుకోలేదు. లోపలినుండి గడియపెట్టి వుండాలి. గది గుమ్మంపక్కనే వున్న నేమ్‌ప్లేట్ చూసి అదిరిపడ్డాడు కోణంగి.

"ఎన్. హనుమంతరావు, ఎమ్.యస్‌సి." అని వ్రాసి వుంది.

'హ' అంటే హనుమంతరావు. మూడోహత్య జరగబోతోంది. ఎలాగయినా ఆపాలి. ఇక ఆలస్యం చేస్తే ఊహించిన అనర్థం కాస్తా జరిగిపోతుంది. కాబట్టి తను త్వరపడాలి.

ఇంకా పైకి టెర్రస్‌మీదకి వెళ్ళడానికి మెట్లున్నాయి. చకచకా మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు. బాగా పరిశీలించాడు.

గోడపక్కగా వున్న గొట్టం సాయంతో క్రింద బాల్కనీలోకి దూకడానికి అవకాశముంది. ఇక ఆలస్యం చెయ్యలేదు కోణంగి. గొట్టంపట్టుకుని క్రిందకు దిగజారాడు బాల్కనీలోకి దూకాడు. గదిలోనుండి బాల్కనీలోకి వచ్చే తలుపుకూడ మూసివుంది.

ఆ పక్కనే ఒక పెద్ద పాతడ్రమ్ము వుంది. ఆ డ్రమ్ము ఎక్కితే వెంటిలేటరు అందుకోవచ్చు. జాగ్రత్తగా డ్రమ్ము పైకి ఎక్కాడు. జాగ్రత్తగా బాలెన్స్‌చేస్తూ వెంటిలేటర్ అందుకుని లోపలికి తొంగిచూసాడు.

అంతే! అతని కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. లోపలి దృశ్యం చూసి ఒక్కక్షణం ఊపిరిపీల్చడం మానేసాడు.

ఆ గదిలో డబుల్ కాట్ వుంది. ఆ మంచంమీద ఒక వైపు ఆ యువకుడు మోచేతులమీద ఆనుకుని పడుకుని వున్నాడు. అతనికి అభిముఖంగా ఒక యువతి అదేవిధంగా పడుకుని వుంది.

యువకుడు తన పళ్ళమధ్య ఫైవ్ స్టార్ చాక్లెట్ ఇరికించి పట్టుకుని వున్నాడు. ఆ యువతి ముందుకు జరిగి ఆ చాక్లెట్ను కాస్త కొరికి తింది. ఆ తరువాత చాక్లెట్ను తన పళ్ళమధ్య ఇరికించి పట్టుకుంది. ఈసారి రెండో చివర యువకుడు కొరికాడు. కొరికి తింటూ అంటున్నాడు.

"విమలా! నేను ఆలస్యం చేస్తే నువ్వు భరించలేవని నాకు తెలుసు. అందుకే వీలైనంత త్వరగానే బయలు దేరాను. బస్సెక్కాను. తీరా బస్సెక్కిన తరువాత గుర్తొచ్చింది. ప్రొద్దున్న నువ్వు పోస్టుచెయ్యమని యిచ్చిన ఉత్తరం పోస్టు చెయ్యలేదని. అసలే నా మతిమరుపు గురించి నువ్వు ఆటలుపట్టిస్తూ ఉంటావు. ఈసారి మరీ ఎగతాళి చేస్తావని పోస్టుబాక్స్ కనిపించినచోట బస్ దిగేసి ఆ ఉత్తరం పోస్టు చేసేసాను. నీ ముందు వాలాలన్న తొందర. అందుకని బస్ కోసం టైం వేస్ట్ చెయ్యడం ఇష్టంలేక ఆటోలో వచ్చేసాను. ఈసారి మతిమరుపును జయించినందుకు నువ్వు నాకు స్పెషల్ ప్రెజెంట్ ఇవ్వాలి."

"ఏమిటది?" అస్పష్టంగా అంది విమల.

"తెలీదూ? ఇది" ఆమె బుగ్గమీద గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు యువకుడు.

విమల కిలకిలా నవ్వింది.

ఆ శృంగారం చూస్తూంటే ఇక్కడ కోణంగికి నరాలు వేడెక్కుతున్నాయి.

చాక్లెట్‌ను మళ్ళీ యువకుడు కరిచి పట్టుకున్నాడు. విమల చాక్లెట్ కొరికింది.

తింటూ అంది. "నేనంటే మీకెంత ప్రేమండీ! ఏది మర్చిపోయినా ఈ చాక్లెట్లు తేవడం మాత్రం మరిచిపోరు కదా!"

నవ్వుతూ యువకుడు చాక్లెట్ కొరికాడు. మళ్ళీ విమల కొరికింది. ఆ తరువాత అతడు. చాక్లెట్ చివరిముక్క విమల కొరికేసి తినేసింది. "మరి నాకేది చాక్లెట్? చివరి ముక్క నువ్వు కొరికేసావు కాబట్టి నీ పెదాలు నేను కొరికేస్తాను" అంటూ ఆమెమీద పడ్డాడతడు. ఆమె నవ్వుతూ తప్పుకోబోయింది. అతడు సాగనివ్వలేదు.

కోణంగికి పిచ్చెక్కిపోయినట్లవుతోంది. ఆ ప్రేమజీవుల వింతధోరణి కళ్ళప్పగించి చూస్తూ తన ఒళ్ళు తానే మరిచిపోయి బాలెన్స్ తప్పాడు. పెద్ద చప్పుడుచేస్తూ డ్రమ్ము దొర్లింది. దాంతోపాటు కోణంగీ క్రింద పడ్డాడు.

ఛీ! పూర్తిగా రాంగ్ ట్రాక్! తను అనవసరంగా ఇతడ్ని అనుసరించి ఫూలయ్యాడు. ఇక ఫూల్ కాకుండ చూసుకోవాలి. మెల్లిగా లేవడానికి ప్రయత్నం చెయ్య సాగాడు.

ఈలోపుగానే బాల్కనీ తలుపు తెరుచుకుంది. ఆ యువకుడు తొంగిచూసాడు. కోణంగిని ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

కోణంగి ముఖం సీరియస్‌గా మార్చుకున్నాడు.

"అయామ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ కోణంగి!" అంటూ డాంబి కాన్ని ప్రదర్శిస్తూ జేబులోనుండి ఐడెంటిటీ తీసి యువకుడి కందించాడు.

అది చూడగానే యువకుడి ముఖంలో రంగులు మారాయి.

"రండి సార్! లోపలికి రండి" అన్నాడు తడబాటుతో.

ఠీవిగా లోపలికి అడుగుపెట్టాడు కోణంగి.

భయపడుతూ ఒకమూలకు ఒదిగి నిలబడ్డ విమలవైపు తీక్షణంగా చూసాడు.

"ఈమె ఎవరు?"

"నా భార్య సార్."

"ఈ ఇంట్లో ఇంకా ఎవరెవరుంటున్నారు?"

"మేమిద్దరమే సార్! మాకీ మధ్యనే పెళ్ళయింది."

"మీ పేరు?"

"హనుమంతరావు."

"ఏం చేస్తుంటారు?"

"లెక్చరర్‌గా పనిచేస్తున్నాను."

"సరే! నేను మీ ఇల్లు ఒకసారి పరిశీలించాలి" గంభీరంగా అన్నాడు కోణంగి.

కోణంగికి తెలుసు అదంతా అనవసరమని. అయినా తప్పదు. తను పొరబడ్డానని, తను వెధవనయ్యానని వాళ్ళకు తెలియకుండా వుండాలని, నమ్మించాలని ఈ తాపత్రయం. తన పరువు కాపాడుకోవాలి మరి.

అన్ని గదులు గాలించాడు కోణంగి. బాత్‌రూమ్, లెట్రిన్ కూడ తెరిచిచూసాడు. సాలోచనగా తల పంకిస్తూ హనుమంతరావువైపు తల తిప్పాడు.

"చూడండి హనుమంతరావుగారూ! మీరు చాల జాగ్రత్తగా ఉండాలి. ఒక హంతకుడ్ని వెంబడిస్తూ నేనిక్కడికి

వచ్చాను. అతడు మీ మెట్లెక్కినట్లు గమనించి నేను మీ బాల్కనీలో ప్రవేశించాను. డామిట్! తప్పించుకున్నాడు. 'హ' అనే అక్షరంతో మొదలయ్యే పేరుగల వ్యక్తిని అతడు చంపాలనుకుంటున్నాడు. కాబట్టి మీరుకూడ జాగ్రత్తగా ఉండడం అవసరం. రాత్రిళ్ళు జాగ్రత్త. తెలియని వ్యక్తులెవ్వరికీ తలుపులు తియ్యొద్దు. ఇక నేను వెళ్తాను. బట్ బి కేర్‌ఫుల్'' అంటూ బయటకు నడిచాడు.

దంపతులిద్దరూ ఒకరి మొఖాలొకరు చూసుకుంటూ ఉండిపోయారు.

రోడ్డుమీదకు వచ్చి అనుకున్నాడు కోణంగి-'చాక్లెట్ ఎంత పని చేసింది? నన్ను ఫూల్ ని చేసిపారేసింది. ఐనా, ఇతడిమీద ఎందుకైనా మంచిది—నిఘావేసి వుంచాలి.'

7

మూన్‌లైట్ బార్ చాల సందడిగా వుంది.

లోపల పాశ్చాత్య సంగీతం వినవస్తోంది. నిజానికి ఆ సంగీతాన్ని విని ఆనందించే పరిస్థితుల్లో ఆ బార్‌లో ఉన్న వాళ్ళెవ్వరూ లేరు. ఎవరి లోకంలో వాళ్ళున్నారు.

ఒకమూలగా ఉన్న టేబిల్ దగ్గర కూర్చుని విస్కీ తాగుతున్నాడు హారిగోపాల్.

గ్లాసులోఉన్న చివరిపెగ్గు మింగేసి సిగరెట్ పేకెట్ కోసం టేబిల్ మీద చెయ్యిపెట్టి తడిమాడు. అతి కష్టం మీద అందుకుని సిగరెట్ తీయాలని ప్రయత్నించాడు. కాని సిగరెట్ రాలేదు. తల గట్టిగా విదిలించి బరువుగా ఉన్న కళ్ళను గట్టిగా చిట్లించి తనచేతిలో వున్న వస్తువును పరీక్షగా చూసాడు. అది సిగరెట్ పేకెట్ కాదు. ఫైవ్ స్టార్ చాక్లెట్ పాకెట్.

అప్పుడే తలెత్తి ఎదురుగా కూర్చునివున్న కాళీని చూసాడు. చూసి "నమస్తే! నమస్తే!" అన్నాడు బిగ్గరగా నవ్వుతూ.

కాళీకూడ నవ్వి "నమస్తే" అన్నాడు.

"మీరు మాంత్రికులా?"

"కాదే?"

"మరి మీకు మెస్మరిజం వచ్చా?"

"ఏం అలా అడుగుతున్నారు?"

"మరి నా సిగరెట్ పేకెట్ చాక్లెట్‌గా యెలా మారిపోయింది?"

నవ్వాడు కాళీ. "అదేం మారలేదు. ఆ చాక్లెట్ నాది. మీ సిగరెట్లు ఆ పక్కగా వున్నాయి. సరిగ్గా చూడండి."

హారిగోపాల్ తల పక్కకుతిప్పి చూసాడు. సిగరెట్ పేకెట్ చూసి గట్టిగా నవ్వాడు. "నమస్తే! నమస్తే" అంటూ పలుకరించాడు.

"ఇందాకటినుండి వంటరిగా తాగుతున్నానని బెంగ పడిపోయాను. ఇక నాకు బెంగలేదు. మీరు నాకు కంపెనీ ఇస్తారు కదూ?" కళ్ళు చికిలిస్తూ అన్నాడు హారిగోపాల్.

"ష్యూర్" అన్నాడు కాళీ.

ఇద్దరి గ్లాసులూ తనే నింపాడు. గ్లాసెత్తి ఛీర్స్ అన్నాడు. "ఛీర్స్ కాదు. నమస్తే! నమస్తే! అనాలి" అన్నాడు హారగోపాల్, తన గ్లాసును కాళీ గ్లాసుతో తాకిస్తూ.

కాళీకూడ నవ్వుతో "నమస్తే! నమస్తే!" అన్నాడు.

"అదీ! అలా రండి దారికి" బిగ్గరగా నవ్వాడు హారిగోపాల్.

"అవునూ! ఇంతకీ మీ పేరు చెప్పనేలేదు."

"నా పేరు కాళీ."

"నా పేరు హరిగోపాల్. మరి మీరేం చేస్తుంటారు?"

"అప్పుడప్పుడూ ఇలా తాగుతుంటాను."

"నేనూ అంతే! కాని అప్పుడప్పుడూ కాదు. ఎప్పుడూ! ఎల్లప్పుడూ!" హరిగోపాల్ నవ్వాడు.

కాళీకూడ నవ్వాడు.

"కాళీగారూ! మిమ్మల్ని చూస్తుంటే నాకెంతో ముద్దేసుకొస్తుంది. ఒక ముద్దు పెట్టుకోనా?"

"దానికేం పెట్టుకోండి."

హరిగోపాల్ ముందుకి వంగి కాళీని గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఆ తరువాత హరిగోపాల్ ఉపన్యాసం మొదలెట్టాడు. చాల విషయాల గురించి అనర్గళంగా మాట్లాడేడు. అలా ఏవేవో చెప్తూనే వున్నాడు. మధ్యమధ్యలో నవ్వుతున్నాడు. నమస్తే! నమస్తే! అంటున్నాడు. కాళీ అతడు చెప్తున్నదంతా వింటున్నట్లే ఊకొడుతున్నా అతని మనసు మరెక్కడో వుంది. అతని ఆలోచనల్లో అతడున్నాడు.

హరిగోపాల్ సీసా గ్లాసులోకి వంచాడు. ఒక చుక్క కూడ పడకపోయేసరికి సీసా పక్కకు నెట్టేసి అన్నాడు.

"చూసారా కాళీగారూ! ఇంకా సగం కిక్కయినా ఎక్కలేదు. అప్పుడే మందు నమస్తే! నమస్తే అంటోంది. మనదేశం సరుకు ఇంతే. ఎంతయినా ఫారిన్ లిక్కర్ ఇచ్చే మజాయే మజా."

కాళీ ముందుకు వంగాడు. రహస్యం చెప్తున్నట్లుగా అన్నాడు. "నా దగ్గర మంచి స్కాచ్ విస్కీ ఉంది. కొడదామంటారా?"

"ఎక్కడుంది?" కళ్ళు చికిలించి జుట్టు పైకెగరేస్తూ అడిగాడు హరగోపాల్.

"ఇక్కడే" తన బ్రీఫ్‌కేస్ చూపించాడు శాలీ.

"నమస్తే! నమస్తే! మరింకేం? ఇప్పుడొద్దు. మా ఇంటికి పోదాం రండి. అక్కడెవరూ వుండరు. ఫ్రెష్‌గా మొదలెట్టొచ్చు" అపరిమితమైన ఆనందంతో అన్నాడు హరిగోపాల్.

బిల్ చెల్లించి, ఇద్దరూ బయటికి వచ్చారు.

టాక్సీలో హరిగోపాల్ ఇల్లు చేరుకున్నారు.

కాస్సేపు తాళంతో కుస్తీపట్టి ఎలాగయితేనేం తలుపులు తెరిచాడు హరిగోపాల్.

తలుపులు తెరిచి, తలుపులకి నమస్తే! నమస్తే చెప్పాడు. అతని వెనుకే శాలీ ఇంటిలో అడుగు పెట్టాడు.

లోపలికి అడుగు పెట్టగానే చుట్టూ పరిశీలనగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"రండి కూర్చోండి! అలాగే నిలబడిపోయారేం?" అంటూ మందు పూజకు కావల్సిన సరంజామా సమకూర్చడంలో మునిగిపోయాడు హరిగోపాల్.

ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తిగావించి, "మరి ఇక మొదలెడ్దామా?" అన్నాడు.

ఇద్దరూ "నమస్తే! నమస్తే" అనుకుని త్రాగడం మొదలెట్టారు.

మొదటి రౌండ్ పూర్తయింది.

రెండో రౌండ్‌లో వుండగా శాలీ అన్నాడు:

"మీ భార్యా పిల్లలూ ఎవరూ లేరా ఇంటిలో?"

"ఎవ్వరూ లేరు. నేనొక్కడినే. నా మొదటి భార్య

నా కెప్పుడో నమస్తే చెప్పేసింది."

"అంటే?"

"ఈ లోకాన్ని వదిలి వెళ్ళిపోయింది."

"మొదటి భార్య అంటున్నారు. అంటే మరి రెండో..."

"ఆ! రెండో భార్య కూడా నమస్తే నమస్తే అనేసింది."

"పాపం! ఆమె కూడా చనిపోయిందా?"

"అబ్బే! చావలేదు! దివ్యంగా వుంది. నాకు విడాకు లిచ్చేసింది" హారిగోపాల్‌కి ముద్దగా వస్తున్నాయి మాటలు.

సిగరెట్ పెట్టె తీసి ఒక సిగరెట్ అతి కష్టంమీద పెదాల మధ్య ఇరికించి అగ్గిపుల్ల వెలిగించడానికి తంటాలు పడుతున్నాడు.

శాస్త్రి అగ్గిపుల్ల వెలిగించి అతనికి సహాయం చేశాడు.

నమస్తే! నమస్తే!! అంటూ పకపక నవ్వేశాడు హారిగోపాల్.

మూడో రౌండ్‌లో పడ్డారిద్దరూ.

సరిగ్గా అప్పుడే అన్నాడు శాస్త్రి:

"మందు ఎలా ఉంది?"

"భేషుగ్గా వుంది. ఏం?"

"ఏం లేదు! తనివితీరా తాగండి. మందుకొట్టడం మీ జీవితంలో ఇదే ఆఖరుసారి. ఇకపై మందు కొట్టాల్సిన అవసరం నేను కలుగనివ్వను."

"ఎందుకనో?" గ్లాసు పెదాలకు తాటిస్తూ మత్తుగా అన్నాడు హారిగోపాల్.

"ఎందుకంటే... ఈ మందు పూర్తయిపోయిన తరువాత నేను మిమ్మల్ని చంపబోతున్నాను."

ఈ మాటకు హరిగోపాల్‌లో ఏ మాత్రం సంచలనం కలిగించలేకపోయాయి. గ్లాసులోని ద్రవాన్ని గటగటా తాగేసి, మత్తు కళ్ళతో శాలీ వైపు చూసేడు.

"ఏమిటి చంపుతావా? నమస్తే! నమస్తే! ముందు మందు పూర్తయిన తర్వాతకదూ నన్ను చంపుతానన్నావ్ మందు ఇంకా చాలా వుంది. అంతవరకూ మాత్రం చంపకు గురూ! నీకు పుణ్యముంటుంది. మందు పూర్తవకుండా చంపేవంటే నేను నిజంగానే చచ్చిపోతాను" నవ్వేస్తూ అన్నాడు.

శాలీ మరేమీ మాట్లాడలేదు. శాలీ అయిన తన గ్లాసు నింపుకోలేదు. హరిగోపాల్ గ్లాసులో మాత్రమే విస్కీ పోసాడు.

ఇదేమీ పట్టించుకోనట్లు హరిగోపాల్ గ్లాసు అందుకుని నమస్తే నమస్తే అని తాగసాగాడు.

సమయం గడుస్తున్నకొద్దీ శాలీ ముఖంలో రంగులు మారుతున్నాయి. మౌనంగా జేబులో నుండి ఫైవ్‌స్టార్ చాక్లెట్ తీసి నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

విస్కీ అంతా అయిపోయింది.

హరిగోపాల్ గ్లాసులో చివరి బొట్లు మాత్రం మిగిలున్నాయి.

ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్లు కళ్ళు చికిలిస్తూ అన్నాడు హరిగోపాల్ చివరి బొట్లతో పెదాలు తడుపుకుంటూ.

"ఇందాకేదో చంపుతానన్నావ్! నిజంగానే చంపుతావా గురూ?"

"అబద్ధాలు చెప్పడం నా కలవాటు లేదు. నిన్ను నిజంగానే చంపుతాను" కళ్ళు చికిలించాడు శాలీ. జుట్టు పైకెగరేసాడు. అతని పెదాలు అదురుతున్నాయి. చూపుడు వేలు కసిగా కొరికాడు.

మరుక్షణంలో అతని చేతిలోని కత్తి తళుక్కున మెరిసింది.

కంగారుపడ్డాడు హరిగోపాల్. అతని మత్తు దాదాపు దిగిపోయింది.

"అదేమిటి? నన్ను చంపితే నీకేమొస్తుంది?"

"నాకా? నా కసి తీరుతుంది. ఇదిగో ఈమెకు జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతిగా నిన్ను చంపి నా పగ తీర్చుకుం టాను" తన జేబులోనుండి స్త్రీ మూర్తి ఫోటో తీసి చూపిస్తూ అన్నాడు.

ఫోటో వంక భయం భయంగా చూసాడు హరి గోపాల్.

"గుర్తుపట్టగలవా?"

ఫోటో వంకే తేరిపార జూస్తున్నాడు హరిగోపాల్. అతని మెదడులో జ్ఞాపకాల పుటలు తిరిగిపోతున్నాయి. తిరిగి తిరిగి ఒకచోట ఆగిపోయాయి.

"అవును...అవును...ఈమె...ఆమే" తడబడుతూ అన్నాడు.

"మరి నన్ను గుర్తు పట్టావా?"

తల అడ్డంగా తిప్పాడు హరిగోపాల్.

భయంతో కళ్ళు చిన్నవైనాయి హరిగోపాల్ కి. పెదాలు అదురుతున్నాయి. జుట్టు పైకెగరేసాడు. అదే పనిగా తనుకూడ చూపుడువేలు కొరుకుతున్నాడు.

"నమస్తే! నమస్తే! నన్ను చంపకు! ఇది నిజమైన నమస్తే! నమస్తే" చేతులు జోడిస్తున్నాడు.

కాళీ ఆగలేదు. ఎత్తినకత్తి బలంగా హరిగోపాల్ పొట్టలో దించాడు. భయంకరంగా కేక వేసాడు హరి గోపాల్. మరోపోటు పొడిచాడు కాళీ.

8

బద్ధకంగా వళ్ళు విరుచుకుంటున్న ఇన్స్పెక్టర్ కోణంగి 'చావుకేక' విని ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఏమిటా కేక? తన పక్కవాటాలోనుండి వచ్చిందది. పక్కవాటాలో వున్న తాగుబోతు హరిగోపాల్ ఎందుకలా అరిచాడు?

చటుక్కున స్ఫురించిందతనికి, అతని పేరు 'హ' తో మొదలవుతుందని. ఇక అతడు ఆలస్యం చెయ్యలేదు.

రివాల్వర్ తీసుకుని సుడిగాలిలా బయటకు పరుగెత్తాడు.

హరిగోపాల్ ఇంటి తలుపులు ఓరగా తెరిచివున్నాయి. లోపలంతా చీకటిగా వుంది. గడప దగ్గరే ఆగిపోయాడు కోణంగి. హంతకుడింకా లోపలే వున్నాడా?

కేక వినిపించిన వెంటనే తను మెరుపులా ఇక్కడకు చేరుకున్నాడు. హంతకుడు పారిపోవడానికి తగిన వ్యవధి లేదు. కాబట్టి హంతకుడు లోపలే వున్నాడు.

చెవులు గట్టిగా రిక్కించి ఏమైనా శబ్దం వినిపిస్తుందేమోనని యెదురుచూసాడు. ఎలాంటి అలికిడి లేదు. నిముషాలు గడుస్తున్నాయి. ఓపికగా కాచుకున్నాడు కోణంగి.

అంతలోనే అతని మెదడులో మరో ఆలోచన మెరిసింది. ఒకవేళ హంతకుడు వెనుకనున్న ద్వారంగుండా పారిపోతే?

ఈ ఆలోచన రాగానే కోణంగి విసురుగా లోపలకు జొరబడ్డాడు. లైటు వెయ్యాలని స్విచ్‌బోర్డు వైపు జరిగాడు.

అంతలోనే అతని నెత్తిపై బరువైన దెబ్బ పడింది. కళ్ళ ముందు చుక్కలు కనబడ్డాయి. తల పట్టుకుని ఉన్న పాటున కుప్పలా కూలిపోయాడు.

మరునాడు పదకొండు గంటలకు కోణంగి పోలీస్ స్టేషన్‌లో కూర్చుని ఉన్నాడు. తలంతా బరువుగా, బాధగా ఉంది.

'హ' ఎక్కడో చంపబడతాడని తను అనుకున్నాడే కాని ఆ 'హ' తన పక్కింట్లో హరిగోపాల్ అని, హంతకుడు తను సమీపంలో వుండగానే హత్య చేస్తాడని తను ఊహించనైనా లేదు. పైగా తెలివిగా తనను దెబ్బ కొట్టి పారిపోయాడు.

తను తేరుకుని లేచి సిబ్బందిని పిలిపించి జరగవలసిన తతంగమంతా జరిపించి, స్టేషనుకు చేరుకున్నాడు.

హంతకుడు హత్య చేసిన తరువాత తనకు ఫోన్ చేసి' చావు కబురు తెలియజేసేవాడు. రాత్రి ఆ అవసరం లేకపోయింది. కాబట్టి ఈసారి తనకు ఫోన్ చెయ్యకపోవచ్చు అయినా చేస్తాడేమోనన్న ఆశతో కాచుకున్నాడు కోణంగి.

ఇంతలో ఫోన్ మ్రోగనే మోగింది.

కోణంగి రిసీవర్ అందుకుని "హలో! ఇన్‌స్పెక్టర్ కోణంగి స్పీకింగ్" అన్నాడు ఆదుర్దాగా.

"మీరు నన్ను క్షమించాలి కోణంగిగారూ! రాత్రి తప్పనిసరి అయి మిమ్మల్ని దెబ్బ తీసాను."

"ఇప్పుడింతకీ ఎందుకు ఫోన్ చేస్తున్నట్లు?" గొంతులో కర్కశత్వాన్ని కొని తెచ్చుకుంటూ అన్నాడు కోణంగి.

"కేవలం మీకు క్షమాపణలు చెప్పుకోవాలనే."

"మిస్టర్! ఇంతటితో ఈ హత్యలు చెయ్యడం ఆపడం మంచిది. చట్టానికి లొంగిపోవడం శ్రేయస్కరం."

నవ్వాడు అవతలి వ్యక్తి. "ఆపేస్తాను ఇన్స్పెక్టర్! ఇంకొక్క హత్య చేసేస్తే నా లక్ష్యం నెరవేరుతుంది. "8" ని కూడ చంపేస్తే ఆ నలుగురి పాపానికి తగిన శిక్ష విధించినవాణ్ణవుతాను. ఇంకొక గంట తరువాత మిగిలిన హత్యకూడ చెయ్యబోతున్నాను. మీ చేతికి చిక్కకుండ ఈ హత్యకూడ చెయ్యగలనన్న ధీమా నాకుంది" ఫోన్ పెట్టేసాడతడు.

కోణంగి ఫోన్ పెట్టేసి, తీక్షణంగా ఆలోచిస్తూ ఉండి పోయాడు. ఒక గంట వ్యవధి ఇచ్చాడు హంతకుడు. ఈలోగా '8' ఎవరో కనుక్కోవాలి. అతడ్నయినా చావునుండి రక్షించాలి.

'8' మీద మొదలయ్యే నేమ్స్ గురించి ఆలోచించ సాగాడు.

అతనికి ఎక్కువ పేర్లేమీ తట్టలేదు. 8 మీద మొదలయ్యే పేర్లు చాల తక్కువగా ఉంటాయి.

హంతకుడు చెప్పిన మాటలన్నీ మననం చేసుకుంటు న్నాడు.

"నలుగురి పాపానికి తగిన శిక్ష" అంటే ఈ నలుగురూ కలిసి హంతకుడికి ఏదో అన్యాయం కలిగించి ఉండాలి. ఈ నలుగురికి లింక్ ఉందని వాడన్న మాటలద్వారా అర్ధమవుతూనే ఉ

కాబట్టి నరహరి, రమణారావు, హరిగోపాల్, 'ఐ' మధ్య కొన్నాళ్ళ క్రితం మంచి సంబంధ బాంధవ్యాలే ఉండివుండాలి. 'ఐ' ని గురించిన వివరాలు తనకెలా తెలుస్తాయి?

హరిగోపాల్ ఇంటిని పరిశోధిస్తే. ఏమైనా లాభముంటుందా? ఇంకా టైము లేదు. ఈ గంటలోనే ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. ఏది ఏమైనా మరో చావుకబురు రాకుండానే దానిని అరికట్టాలి! వెంటనే జీపుతీసుకుని బయలు దేరాడు, ఇన్‌స్పెక్టర్ కోణంగి.

మరో కొద్దినిముషాల్లో తన ఇంటిముందు దిగాడు. హరిగోపాల్ గుమ్మం ముందు కాపలావున్న కానిస్టేబిల్ సెల్యూట్ కొట్టాడు. ఆ సెల్యూట్ అందుకుంటూ గబగబా ముందుకు నడిచాడు.

తాళం తెరిచి హరిగోపాల్ ఇంట్లో ప్రవేశించాడు. ఇంట్లో వస్తువులన్నీ అస్తవ్యస్తంగా పడివున్నాయి. తన పరిశోధనకు ఉపకరించే వస్తువులకోసం చకచకా వెదకసాగాడు.

9

రిచర్డ్ తన ఎయిర్‌కండిషన్డ్ రూమ్‌లో కూర్చుని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

అతడు నగరంలో పేరుమోసిన ఇండస్ట్రియలిస్ట్. అతుల కధికారి. అతని ముఖంలో అశాంతి గోచరిస్తోంది.

హరిగోపాల్ హత్యగురించి విన్న తరువాత అతనిలో తలెత్తిన అనుమానం ధృవపడింది. నరహరి చంపబడ్డాడు. రమణారావు హత్య చెయ్యబడ్డాడు. ఆ తరువాత హరిగోపాల్.

పోలీసుల ప్రకటన ప్రకారం వాళ్ళతో సంబంధం ఉన్న '8' తనే. అందులో సందేహంలేదు. కాబట్టి, మృత్యువు ఏ క్షణంలోనైనా తన ముందు ప్రత్యక్షం కావొచ్చు. తామందరూ ఒకనాటి మిత్రులు. ఎన్నో అరాచకాలకు బాధ్యులు.

లక్షలు గడించి తనేం అనుభవిస్తున్నాడు? తనకంటూ ఎవరున్నారూ? భార్యా? పిల్లలా? పెళ్ళి చేసుకోవడం మాని తనెంత పెద్దతప్పు చేసాడో అతని కిప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతూ ఉంది. జీవితమంతా తీరని వెలితి.

వరుసగా తన మిత్రులందరూ చంపబడడానికి కారణ మేమిటి? అతని మనసు కారణాలు వెదుక్కుంటూ కొన్ని సంవత్సరాల వెనక్కి పరుగెడుతోంది. కాని ఎంత ఆలో చించినా అతని ఆలోచనలు ఒక స్పష్టమైన రూపాన్ని దాల్చడంలేదు. ఆలోచించి ఆలోచించి బుర్ర వేడెక్కు తోంది.

ఏది ఏమైనా వేళ మించిపోక ముందే తను పోలీసుల సహకారం కోరడం మంచిదనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

అప్పుడే మెల్లిగా తలుపులు తెరుచుకుని అతని మేనే జర్ లోపలికి అడుగుపెట్టాడు. అతని రాకనుకూడ రిచర్డ్ గమనించలేదు.

"సార్!" అన్నాడతడు.

తల తిప్పి, "యస్! కాళీ!" అన్నాడు రిచర్డ్.

"మీరు చెప్పినట్లే ఈరోజు బోర్డ్ మెంబర్స్‌తో మీటింగ్ కేన్సిల్ చేయించాను సార్!" అన్నాడు కాళీ.

"ఓ. కె. ఎందుకో ఈరోజు మనసేమీ బాగోలేదు. పిచ్చిపట్టినట్లు వుంది. కాసేపు కార్డ్స్ ఆడదాం. ఇలా

కూర్చో" అన్నాడు రిచర్డ్.

ఆట మొదలయింది. నిజానికి వాళ్ళిద్దర్లో ఎవరికీ ఆట మీద సరయిన ఇంట్రెస్ట్ లేదు. ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళున్నారు.

కాళీ, రిచర్డ్ ముఖంలోకి చూసాడు. రిచర్డ్ తన ముక్కలు సర్దుకుంటున్నాడు. అతని ముఖం చూస్తుంటే కాళీలో అంతర్గతంగా దాగివున్న క్రోధం, కసి పైకి తన్నుకువస్తున్నాయి. ఇక మిగిలింది వీడొక్కడే. వీడ్ని కూడ యమపురికి పంపించేస్తే తరువాత ఏమయినా ఫర్వా లేదు.

"ఏమాలోచిస్తున్నావ్ కాళీ? నేను ముక్క వేసి చాల సేపయింది" అన్నాడు రిచర్డ్.

"ఏమీలేదు సార్!" తన భావాలు పైకి కనిపించకుండా సర్దుకుంటూ పేకలోనుండి ముక్క లాగాడు కాళీ.

ఆట సాగుతూనే ఉంది. ఉన్నట్లుండి కాళీ రిచర్డ్ రెక్కపట్టుకుని బలంగా తనవైపు లాగాడు. రిచర్డ్ పిల్లిమొగ్గలేస్తూ అంతదూరంలో పడ్డాడు.

రిచర్డ్ కి పట్టరాని కోపం వచ్చింది.

"నీకేమైనా పిచ్చి పట్టిందా?" అని అరవబోయి, భయభ్రాంతులతో కళ్ళు పెద్దవిచేసి, అలాగే నోటమాట రాక ఉండిపోయాడు.

రిచర్డ్ అంతకుముందు కూర్చునివున్న సోఫాకు అవతల ఒక నల్లత్రాచు పడగవిప్పి బుసలు కొడుతోంది.

కాళీ గనుక తనను లాగి ఉండకపోతే ఈ పాటికి అది తనను తప్పకుండా కాటువేసి వుండేది. తను అంతిమ ఘడియలు లెక్కపెడుతూ ఉండివుండేవాడు.

ఈలోగా కాళీ అందుబాటులో ఉన్న కుర్చీ ఒకటి పాముమీదకి బలంగా విసిరాడు. ఆ దెబ్బ పాముకు బలంగానే తగిలింది. అయినా సర్దుకుని పడగవిప్పి కాళీని కాటు వెయ్యడానికి ముందుకు వంగింది. కాళీ స్ప్రింగ్‌లా గెంతాడు.

మరుక్షణంలో అతని బూటుకాలు పాము పడగపై పడింది. తన శక్తినంతా ఉపయోగించి బూటుతో బలంగా పాము తలపై అదిమాడు. గట్టిగా నేల రాచాడు. రెండో కాలితో పామును గట్టిగా తన్నుతున్నాడు. అతని తాపులతో పాము తల చితికిపోయింది. విలవిలా కొట్టుకుని ఇక కదలడం మానేసింది.

పామును దూరంగా తన్నేసి, గట్టిగా శ్వాస విడిచాడు కాళీ.

రిచర్డ్ ఇంకా అలాగే నిలబడి వణికిపోతున్నాడు. అనుకోకుండ జరిగిన ఈ సంఘటననుండి తేరుకోవడానికి అతనికి మరి కాస్త టైము పట్టింది.

అతనికి కాళీ మనిషిలా కనిపించడంలేదు. దేవుడే దిగివచ్చి తనను రక్షించినట్లు ఫీలయ్యాడు.

గబగబా ముందుకు నడిచి తన ప్రాణదాత రెండు చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"కాళీ! నువ్వీరోజు నిజంగా నా ప్రాణాన్ని కాపాడావు. నీ ఋణం నేనెప్పటికీ తీర్చుకోలేను. నువ్వే లేకపోయినట్లయితే..." ఇక అతడు మాట్లాడలేకపోయాడు. కాళీపట్ల కృతజ్ఞత అతని కళ్ళల్లో స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

కాళీ అదోరకంగా నవ్వాడు.

"దీనిలో నేను చేసిందేముందండీ! పదండి! ఆట మధ్య లోనే ఆపేసాం," అంటూ జేబులోనుండి 'ఫైవ్ స్టార్' చాక్లెట్ బయటకు తీసాడు.

10

ఇనస్పెక్టర్ కోణంగి తన చేతికి చిక్కిన డైరీలు ఆత్రంగా తిరగేయసాగాడు.

ఒక డైరీలో ఇలా ఉంది—

రమణారావు మరీ ప్రతిబంధంగా తయారయ్యాడు. ఇక ఉపేక్షిస్తే లాభంలేదు. అడ్డు తొలగించుకోవాలి.

కొన్ని పేజీలు తిరిగాయి.

పోలీసులకు ఫోన్ చేసి రమణారావు సరుకుతో రెడ్ హేండెడ్ గా దొరికేటట్లు చేసాను. రమణారావు జైలు కెళ్ళాడు. చాల తేలికగా అతనికి నమస్తే చెప్పేసాను.

"తన ఊహ కరెక్టే. రమణారావుతో హరిగోపాల్ కి కాంటాక్ట్ ఉంది" మరో డైరీ తీసాడు కోణంగి.

నరహరి దుర్మార్గుడు. రమణారావు జైలుకెళ్ళడానికి కారణం నేనేనని దుమ్మెత్తిపోసాడు. మా ఇద్దరికీ ఘర్షణ జరిగింది. నీ అంతు తేలుస్తానని నన్ను బెదిరిస్తాడా? వాడి నిలా వదలకూడదు.

పేజీలు తిప్పుతున్నాడు కోణంగి. తనకు కావాల్సిన ముఖ్యమైన సమాచారమేమీ లేదందులో.

టైము చూసుకున్నాడు. ఇంకా అరగంటే ఉంది. ఖంగారుగా కాస్త కొత్తదిగా కనిపిస్తున్న డైరీ అందు కున్నాడు.

మంచి పనే జరిగింది. నరహరి చచ్చాడు. ఎవడో వాడిచేత నమస్తే నమస్తే చెప్పించేశాడు.

మరికొన్ని పేజీల తరువాత—

వ్యాపారం లాభసాటిగా లేదు. అప్పులవాళ్ళ ఒత్తిడి ఎక్కువవుతూంది. రిచర్డ్ దగ్గరకు వెళ్ళాను.

కోణంగి కళ్ళు మెరిసాయి.

'రి' అంటే రిచర్డ్ చకచకా చదవసాగాడు.

పదివేలు కావాలని అడిగాను. స్నేహితుడనిపించు కున్నాడు. ఇచ్చాడు. తనవల్ల ఏమైనా అవసరముంటే ఫోన్ చెయ్యమన్నాడు. రిచర్డ్ నెంబర్ 74482.

డైరీ మూసేసాడు కోణంగి. రిచర్డ్‌ని రక్షించాలి. రాకెట్ వేగంతో బయటకు పరుగెత్తాడు.

11

"ఆట ఎలా ఉంది సార్" అడిగాడి కాళీ.

"ఇంకా బ్రతక లేదోయ్! కౌంట్ ఆర్ షోలో ఉంది."

"నా ఆట అయిపోవచ్చింది. టచ్ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను. నేను ఆట ముగించేలోగా ఆట బ్రతికించ డానికి ట్రై చెయ్యండి. పైగా ఇది మీరు జీవితంలో ఆడే చివరి ఆట."

రిచర్డ్ చురుగ్గా చూసాడు కాళీని.

ఏమనుకున్నాడో! నవ్వేసాడు.

"గుడ్ జోక్" అంటూ ముక్క లాగాడు.

నిరుత్సాహంగా ముఖంపెట్టి ఇదీ పనికిరాదు అన్నాడు. కాస్సేపు ఆలోచించి ముక్క కొట్టాడు.

ఆ ముక్క అందుకుని 'షో' అన్నాడు కాళీ.

"ఛీ! కౌంటయిపోయింది" ఓకులు లెక్కబెట్టసాగాడు రిచర్డ్.

"ఓకులుకాదు మిస్టర్ రిచర్డ్! మీ అంతిమ క్షణాలు

లెక్కెట్టండి,'' అన్నాడు కాళీ కఠినంగా.

కాళీ చేతిలో మెరుస్తున్న కత్తిని చూడగానే రిచర్డ్ అవాక్కయిపోయాడు.

"ఏమిటిది?'' అన్నాడు తత్తరపాటుతో.

"కత్తి! రిచర్డ్! కత్తి! ఇంకా కొద్దిక్షణాల్లో నిలువునా విషం నిండుకున్న నీ దేహంలోకి దూసుకుపోయే పదునైన కత్తి'' వెటకారంగా నవ్వాడు కాళీ.

"డోంట్ బి ఫూలిష్! ఆ కత్తి దూరంగా ఉంచు'' అరిచాడు రిచర్డ్.

"అరవాలని ప్రయత్నించకు రిచర్డ్! నిన్నెవరూ ఆదుకోలేరు. నీ స్నేహితులు నరహరి, రమణారావు, హరిగోపాల్ నీకోసం యమలోకంలో ఎదురుచూస్తూ ఉంటారు. నిన్ను వాళ్ళదగ్గరకే పంపిస్తాను.''

"అయితే వాళ్ళను నువ్వేనా చంపింది'' నమ్మలేనట్లు అడిగాడు రిచర్డ్.

"అవును. నిన్నూ నేనే చంపుతాను.''

"నేను నమ్మలేను. ఇంతకుముందే పాముకాటు నుండి నన్ను రక్షించావు. నా ప్రాణాలు కాపాడావు. నువ్వే నన్ను చంపుతావంటే నమ్మశక్యం కావటంలేదు,'' పిచ్చిగా చూస్తూ అన్నాడు రిచర్డ్.

"ఆ పాము నిన్ను కాటువేసి చంపితే నా పగ ఎలా తీరుతుంది? నా చేతులతో నిన్ను చంపి నా కసి తీర్చుకోవడం కోసమే పాము బారినుండి నిన్ను రక్షించాను'' ఈసడింపుగా చూస్తూ అన్నాడు కాళీ.

"ఎందుకు నీకు నామీదంత కసి,'' వాపోయాడు రిచర్డ్.

"ఎందుకా? ఇందుకు" జేబులోనుండి ఫోటో బయటకు లాగాడు కాళీ.

"ఈమె గుర్తుందా?"

రిచర్డ్ కళ్ళార్పకుండా ఫోటో వంక చూసాడు. "గుర్తుంది. ఈమెకూ నీకూ ఏమిటి సంబంధం."

"ఆ సంబంధం నీకు తెలియజేయడం నా కిష్టంలేదు. ఆ విషయం తెలియకుండానే నువ్వు చావడం నా కిష్టం."

"నన్ను గుర్తుపట్టగలవేమో ప్రయత్నించి చూడు."

అర్థంకానట్లు ముఖం పెట్టాడు రిచర్డ్.

"చెప్పినా విని భరించలేవు. చావు" అంటూ కత్తితో బలంగా పొడిచాడు కాళీ. భయంకరంగా ఆర్తనాదం చేసాడు రిచర్డ్.

కాళీ జుట్టు పైకెగరేసాడు. చూపుడువేలు కసిగా కొరికాడు. మరింత కసిగా మరో నాల్గు పోట్లు పొడిచాడు.

12

జీపులోనుండి క్రిందకు ఉరికాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ కోణంగి. శరవేగంతో రిచర్డ్ ఇంట్లోకి పరుగెత్తాడు. నౌకర్లిద్దరు ఎదురొచ్చారు. భయంతో వణుకుతూ "సార్! అయ్యగారిని..."

వాళ్ళ మాటలకు ఎదురొచ్చి "ఎక్కడ" అని గట్టిగా అరిచాడు కోణంగి.

వాళ్ళు చూపించిన వైపుగా పరుగెత్తాడు. గదిలో ప్రవేశించి అలాగే నిలబడిపోయాడు. రిచర్డ్ శవం సోఫాలో ఒరిగిపడుంది. మరికొంత దూరంలో ఒక యువకుడు చచ్చిపడున్నాడు. అతని గుండెల్లో కత్తి దిగబడి ఉంది. అతని ఎడమచేతిలో ఏదో కవరుంది.

మెల్లిగా అటువైపు నడిచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. వంగి కవరందుకున్నాడు. తెరిచి చదివాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ కోణంగిగారికి—

ఈ ఉత్తరం మీకు నా చావు తరువాత అందాలన్న ఉద్దేశంతో ముందే వ్రాసి ఉంచాను.

నరహరి, రమణారావు, హరిగోపాల్, రిచర్డ్– ఈ నలుగుర్నీ నేనే చంపాను. సరదాకోసం నేను వీళ్ళను చంపలేదు. నేనెందుకు వీళ్ళను చంపాల్సి వచ్చిందీ మీకు తెలియాలనే అంతా విపులంగా వ్రాస్తున్నాను.

ఇప్పటికి ఇరవైమూడేళ్ళనాటి సంగతి. వీళ్ళు నలుగురూ ఆ రోజుల్లో ప్రాణమిత్రులు పేరుమోసిన రౌడీలు. పొగరు మోత్తనంతో తామేంచేసినా ఎదురులేదని విర్రవీగే వాళ్ళు.

ఒకరోజు అడివిప్రాంతానికి వేటకు వెళ్లారు. సాయంత్ర మయ్యేవరకూ వేటాడారు. చీకటి పడింది. దారి తప్పారు. ఎలాగోలా దగ్గరలో ఉన్న పల్లెకు చేరుకున్నారు.

ఒక ఇంట్లో ఆ రాత్రికి ఆశ్రమం కోరారు.

ఆ ఇంట్లో ఆ సమయంలో ఒక అమాయకురాలు ఒంటరిగా ఉన్న ఆడది కనిపించేసరికి వారిలోని పైశాచికత్వం ద్విగుణీకృతమైంది. ఆమెను వాళ్ళ కామాని కెరచేసారు.

అమానుషంగా ఆమె శీలాన్ని కొల్లగొట్టారు. వాళ్ళ రాక్షస రతికి బలయిపోయింది. ఆమెనలాగే వదిలేసి వాళ్లు పారిపోయారు. ఆ తొందరలో హరిగోపాల్ తన డైరీ నక్కడే వదిలి పారిపోయాడు. అందులో వాళ్ళు తీయించుకున్న గ్రూప్ ఫోటో కూడ ఉంది.

పాపం ఆ అమాయకురాలు మూగదికూడ. తనకు జరిగిన

అన్యాయాన్ని ఎవరికీ నోరు తెరిచి కూడ చెప్పుకోలేని పరిస్థితి ఆమెది.

ఆమెకు ఒక అన్నయ్య ఉన్నాడు. చుట్టుపక్కల ఊర్లలో బొమ్మలమ్ముకొని అతడెప్పటికో ఇల్లు చేరుకున్నాడు. పరిస్థితుల నర్థం చేసుకున్నాడు.

డైరీలోని వివరాలద్వారా పట్నం వెళ్ళి వాళ్ళ గురించి కూపీతీసాడు. కాని బదులుగా ఏమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయుడతడు. అతనికి ఒక చెయ్యి లేదు. పోలీస్ రిపోర్టు చేశాడు. కాని ఫలితం కనిపించలేదు. ధైర్యం కూడగట్టుకుని చెల్లెల్ని ఊరడించాడు.

ఆమెకు జరిగిన అన్యాయం చాలదన్నట్లుగా ఆమె గర్భం దాల్చింది. నన్ను కన్నది. లోకులు కాకుల్లా పొడిచినా లెక్కచేయక నన్ను సాకింది. ఎంతో ప్రేమతో పెంచింది. చదివించింది.

నేను కాలేజీలో ఉండగా మా అమ్మ కన్నుమూసింది. అంతేగాని, ఈ వివరాలేవీ నా కప్పట్లో తెలియవు. నేను బాగా చదువుకున్నాను. కాకతాళీయంగా రిచర్డ్ దగ్గరే నాకు ఉన్నతోద్యోగం దొరికింది.

సరిగ్గా నెలరోజుల క్రితం మా మామయ్యకూడ మరణించాడు. ఆయన పోయేముందు నాకీ ఘోరమైన నిజాన్ని వెల్లడించి మరీపోయాడు.

నాకు పిచ్చెక్కినంత పనయింది. ఇంతకీ నే నెవరి బిడ్డను? వాళ్ళలో నా తండ్రి ఎవడు? వాళ్ళలో ఫలానా వాడు నా తండ్రి అని తెలిసినా నేను భరించలేను. ఆ భయంకరమైన నిజాన్ని నేను ఒప్పుకోలేను. సహించలేను.

అందుకే బాగా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికొచ్చాను.

వాళ్ళందర్నీ వెంటనే చంపేయాలనుకున్నాను. నా తల్లి బ్రతికినన్నాళ్ళూ అనుభవించిన నరకయాతనకు కారణమైన వాళ్ళమీద కసి తీర్చుకోవాలనుకున్నాను.

ఒకరి తరువాత ఒకరిని హత్యచేసాను. నా తల్లికి జరిగిన అన్యాయానికి తగిన ప్రతీకారం చెయ్యగలిగాననే అనుకుంటున్నాను.

నా లక్ష్యం నెరవేరింది. ఇక నేను బ్రతికి సాధించాల్సిందేదీలేదు. నేను చేసింది చట్టం దృష్టిలో నేరమనీ తెలుసు. అందుకే ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాను.

నా కసికి వెనక దాగున్న వ్యధను సానుభూతితో అర్ధం చేసుకోగలిగితే నాకంతే చాలు. సెలవ్.

—శాలీ."

ఉత్తరం పూర్తిచేసిన కోణంగి కళ్ళనుండి అప్రయత్నంగానే రెండు కన్నీటిబొట్లు రాలిపడ్డాయి.

—: ఐ పో యిం ది :—